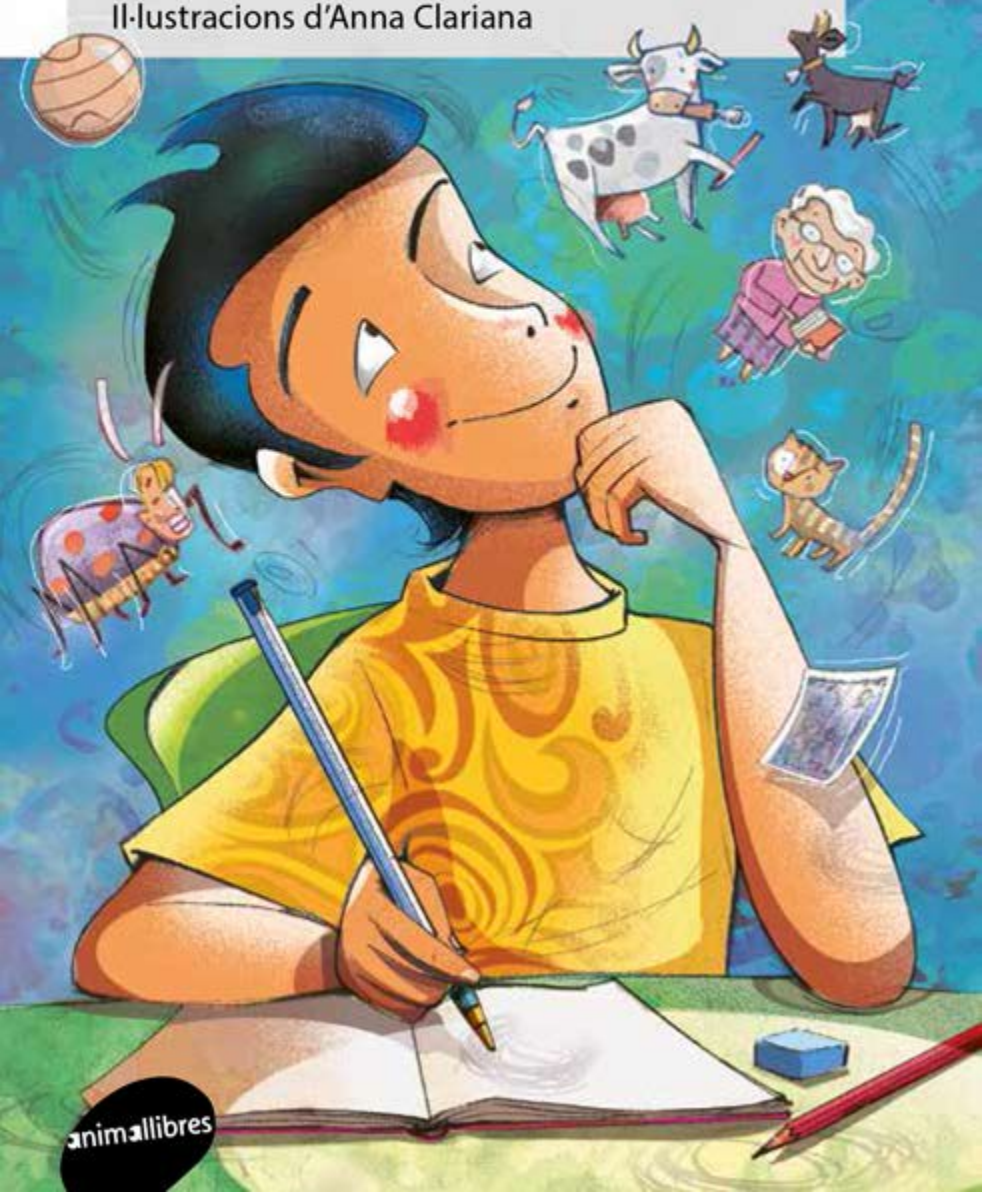

Jaume Cela

Em dic Aran i m'encanta escriure!

Il·lustracions d'Anna Clariana

La mestra ha tingut una bona idea. Ens ha dit que cada setmana escriuríem un text. Els anirem recollint i per Nadal en farem un llibre que regalarem a la família.

I encara millor: que un altre nen o una altra nena de la classe faci els dibuixos. O sigui, que jo escriuré uns textos i un altre de la classe, que encara no sé qui serà i que dependrà de la sort, perquè l'Anna, la mestra, escriurà els noms de tots els nens i les nenes de la classe en paperets, els doblegarà i els posarà

dins d'un barret que tenim, que li diem el barret de la sort, i un cop dins i ben barrejats, una mà innocent els anirà traient d'un en un i els aparellarà.

Depèn de amb qui em toqui treballar, el barret no serà de la sort, sinó de la desgràcia, perquè si em toca amb en Miquel no seré gaire afortunat, perquè és el nen més pesat d'aquest món, tan pesat que si això de ser pesat pesés de veritat, vull dir que poguéssim posar-ho en unes balances, pesaria més que un hipopòtam, un elefant i un diplodocus, tots tres junts. Però si em toca en Miquel no em podré queixar perquè quan l'Anna fa servir el barret de la sort no podem protestar, ni dir ni piu ni fer cap ganyota. «La sort és la sort», diu ella, i jo penso que si em toca en Miquel s'hauria de dir: la desgràcia és la desgràcia.

Doncs cada setmana escriurem un text. Un nen li ha preguntat si havia de ser un conte i ella ha dit que podíem escriure el que volguéssim: un conte, un poema, una notícia, una carta... Millor, he pensat, perquè a mi els contes em cansen. Els començo bé, els continuo bé, però els acabo fatal, perquè em canso. Un dia va venir una escriptora a la classe i ens va dir que, a ella, el que li costava més era el final dels contes que s'inventava, saber-los acabar. I mira, vaig pensar, encara podràs ser escriptor, perquè a tu et passa el mateix.

Cada dilluns haurem d'escriure el text, i haurem de fer-ho amb ordinador, perquè la mestra ens els tornarà corregits i comentats i nosaltres haurem d'entrar les correccions a l'ordinador i després, un cop tot estigui ben polit, sense faltes d'ortografia ni coses que no lliguin, que això encara és més difícil, per-

què a vegades les coses dels contes no lliguen bé, com l'allioli que fa l'àvia quan fa fideuà, que hi ha dies que no li queda lligat i no em pregunteu què vol dir això de lligar l'allioli, perquè és cosa de grans, doncs un cop tot ben corregit els imprimirem i els donarem a la nostra parella i l'altra setmana haurem de fer el dibuix. La meva parella dibuixarà el meu text i jo dibuixaré el seu. O el pintaré o podré fer un collage, que són trossos de paper enganxats i que fan bonic. Bé, no sempre, perquè un dia vam fer collages amb fulls de diari i van quedar horrorosos. Una merda com una casa de pagès, però els altres mestres, quan els veien a les parets del passadís, exclamaven: «Oh, que bonics que han quedat!».

A vegades, els mestres diuen aquestes mentides per animar-nos, perquè els collages eren una porqueria.

Doncs ja està explicat. Cada setmana, fins Nadal, un conte, un poema, una endevinal·la... vaja, el que vulguem.

A més, com que a mi no em fa mandra escriure –dibuixar sí, perquè no en sé gaire i tinc poca traça triant els colors–, redactaré una introducció sobre el text que vull escriure i l'Anna ja decidirà què en vol fer, d'aquestes introduccions.

Penso que més aviat li agradarà i em dirà que sóc original, com un tal Pasqual, que la meva àvia canta una cançó d'un tal Pasqual que es veu que era molt original.

Per començar escriuré el que ens va passar a casa l'altre dia. Serà una història real perquè les històries que escrivim no cal que sempre siguin inventades. Poden ser reals, que t'hagin passat a tu o a algú altre de veritat.

Em sembla que és una bona pensada, aquesta de començar amb una història real, perquè només hauré de recordar què va passar i explicar-ho, sense haver de pensar en solucions imaginàries.

Primera setmana
Una història real. L'escarabat

L'altre dia, mentre dinàvem, el meu germà, que es diu Bru i fa batxillerat, va explicar que estava llegint un llibre d'un escriptor que té un nom molt estrany i que ara mateix no el podria repetir ni que em matessin, que explicava que un home es desperta un dia al matí, abans d'anar a treballar, i descobreix que s'ha convertit en una mena d'escarabat.

I ja vam ser-hi. El pare va aprofitar per explicar-nos que aquesta història és molt important, que està escrita per un escriptor molt famós i que aquest llibre...

I la mare el va tallar i va dir que no digués res més, perquè si no al meu germà no li caldria llegir-lo, i va dir-li que no fes com quan recomana una pel·lícula, que sempre n'explica el final.

I el pare va defensar-se dient que no era veritat, que ell sabia explicar molt bé les coses.

I l'àvia va intervenir dient que sí, que les explicava tan bé com feia els ous ferrats, que no li sortien mai bé, perquè sempre se li trencava el rovell i tot quedava barrejat.

I el pare va continuar defensant-se i va dir que ell no feia ous ferrats, sinó ous remenats, i que un ou remenat, perquè sigui un

ou remenat, ha d'estar remenada la clara amb el rovell. I és veritat, perquè si no es remena quina rucada dir-ne *ous remenats*.

El meu germà va demanar que li deixessin explicar la part de la història de l'home escarabat que havia llegit i, la veritat, feia bastant fàstic. Vaja, a mi no me'n feia, perquè els escarabats, a diferència de la resta de la humanitat, no em fan gaire fàstic, i ni mica de por. No és que siguem amics, però ni gaire fàstic ni mica de por.

Però, i ara arriba la part més emocionant, vaja, no sé si es pot dir emocionant, però ara no em surt cap paraula més, doncs la meva germana, que es diu Mercè i fa segon d'ESO, i ja em direu com pot anar pel món amb un nom tan estrany com aquest, perquè abans n'hi havia moltes, de Mercès, això és el que diu l'àvia, però ara només n'hi ha una i és la

meva germana. Si us sembla exagerat penseu quantes Mercès coneixeu? Deu? Tres? Cap?

Cap ni una. Doncs ara en coneixereu una que és la meva germana Mercè, que s'hauria de dir Fina, perquè és molt fina, va començar a posar-se blanca, blanca com la farina, com aquells gelats de xocolata blanca que no m'agraden gens, perquè la xocolata ha de ser ben negra, i va començar a vomitar i va deixar una taula feta una bona porqueria. Després ens va dir que els escarabats li fan venir arcades i ganes de vomitar. L'àvia deia que per culpa d'aquella història la Mercè havia descanviat la pesseta, que ara seria l'euro, perquè de pessetes ja no n'hi ha, però l'àvia es fa uns bons embolics i encara compta en pessetes i amb això de la crisi encara, que la crisi és molt dolenta i la mare sempre ens diu que tanquem els llums i que no deixem

que l'aigua rafi, perquè tot s'apuja menys els sous.

Ja veieu com va acabar aquell dinar a casa meva per culpa de la història que ens va començar a explicar el meu germà d'aquest escriptor que, ara mateix, ni que em matessin a pessigolles, podria dir com es deia.